

УДК 008:312.421

І. Г. Климко
здобувач

Київського національного університету культури і мистецтв

СОЦІОПРАГМАТИКА КОМУНІКАТИВНОГО ПРОСТОРУ ТУРИЗМУ

Соціопрাগматичний аналіз традиційної символіки подорожі належить етнокультурним дослідженням, проте у сучасному просторі виникає нова міфологія подорожування автостопом та ін. Це неформальні протесні рухи подорожування як антисистеми, що створюють свої кодекси, правила поведінки, текстуальну реальність, свій «негатив буття» як певний дискурс, який перетворюється на своєрідні інсталяції або імагінації реальності подорожування.

Аналіз соціопрাগматики дороги призводить до того, що виявляються знакові елементи дорожнього образу життя, деталі тілесного іміджу, вербальних контекстів, фіксуються ситуації, коли вони набувають знакового сенсу. Сегментизація контексту символічного контексту подорожі надає просторове розгортання знакових конотацій. Семіотичний аналіз подорожі допомагає осмислити її осі, що несуть смисл. Соціопрাগматика подорожі – це рефлексія над знаковими контекстами дороги або подорожування як культурних практик, зокрема туризму. Осмислення туризму в межах соціопрাগматики пов'язано з етнокультурними, ритуальними, міфологічними нарративами, а також з комплексом мистецьких нарративів традиційного літопису дороги.

Проблеми прагматики, соціопрাগматики туристичної діяльності, зокрема, вивчалися у роботах П. Паві, А. Ульяновського, Т. Щепанської та ін. [5; 7; 8], адже мало визначені філософсько-антропологічні та культурологічні аспекти семіозу в просторі подорожування.

Мета статті – визначити соціопрাগматику подорожі як інтерпретативний механізм формування культурних практик туристичної діяльності.

Соціопрাগматика є певною герменевтикою або символологією, де символ як концентрована інформація комунікативного поля подорожі набуває певного імперативного змісту в ритуалах сучасних міфогенних подій туристів. Це викликає відповідну реакцію співучасників тої або іншої події, в яких подорож визначається як туристична акція. Це може бути реальне подорожування або віртуальна мандрівка у просторі екрану. Так реципієнт потрапляє у процес кодування і розкодування образів, архетипів, символів, а також формуються та соціальна структура «споживання» тексту подорожі як соціальний нарратив, тобто впливовий дискурс, що має символічні характеристики за певною домінантою людської поведінки. Поведінка туриста призводить до тієї соціальної події, яку ми визначаємо як прагматику, запрограмований тип або архетип самоздійснення контенту дороги.

Отже, соціальна прагматика подорожі визначається як певна ситуативна реальність комунікації. Люди, що подорожують, сідають в те чи інше крісло засобу перевезення. Крісло може стояти перед екраном телевізора, де реципієнт мандрує візуально завдяки екранній ідентичності, індефікації себе як туриста. Актор подорожі – віртуальний або реальний турист – подорожує по-справжньому, бо здійснюється акт кодування і розкодування той ознакової реальності, яка пов'язана з кодом дороги, з соціальними зв'язками розміщення символів у тій чи іншій ділянці дороги в контексті її певної міфологізації. Міфологізація дороги формується переважно як арт-реальність. Так, виробляються сучасні програми артизації туристичної події у подорожі як феномен комунікації, що апелюють до прагматики як семантичного коду та семіозу (дії знаків) дороги.

Міфоруальна конструкція сучасної подорожі – це своєрідний міфодизайн [7]. Артизація зазвичай актуалізує культурно-історичний потенціал подорожування, а також підживлює певну систему артикуляції дискурсу дороги, що розгортається в сучасній комунікативній реальності. Це дає можливість описати простір подорожі як системний вимір

людської цілісності, де подорож стає своєрідним шляхом випробування людських якостей на дружбу, вірність, здібність допомогти, а якщо треба, то й поховати померлого. Все це описано в різних щоденниках мандрівників XIX – XX ст. Утім, важливо побачити сучасний туризм у просторі стратегії культурного домобудівництва. Соціопрাগматика як лігвистична герменевтика тексту допомагає усвідомити подорожування як цілісність культури. Туризм втрачає і не втрачає семантичний контекст культурної аури, але не всі туристи такі не свідомі, що не мають досвіду традиційного подорожування. Більшість це сприйняла від батьків, від традиційного побуту та помешкання біля дороги.

Д. Лихачов писав про сповідь М. Грека, що приїхав у Росію на межі XVI ст. Він пише про Росію як жінку, що сидить при дорозі. Вона відчуває сам простір буття шляху. Вона думає про майбутнє, плаче [4, с. 3]. Це також й образ України. Це суцільний плач українських дум. Цей плач надає катарсис. Горе, яка може спіткати, приходять несвоєчасно. Все це говорить про те, що ті люди, які йдуть, можуть повернутись знедоленими або багатими, можуть взагалі не повернутись, як не повернулись туристи з літака, що летів з Єгипту. Туризм – не рай на землі, як про це пишуть рекламні тексти. Туризм обтяжений долею подорожі як соціального та культурного буття.

Утім, з будь-якою новою подорожжю сум зникає, чорного одягу також немає, як вже немає того гидкого образу поганої реклами, що спокушає. Чому дорога стає шляхом для позбавлення всіх негод? Тому, що дорога є втечею від життя буденних турбот і неспокою. У цьому полягає сучасний ескапізм дороги як втечі від життя. Дорога дає можливість відновити сили (духовні та фізичні), свідчить про своєрідне місце зустрічі з дивом, долею, надією на майбутнє.

У Тлумачному словнику В. Дала дорога визначається як «їздова смуга; накатаний, або спеціальним чином підготовлений простір для їзди, для проїзду або ходіння; шлях, стега, напрям та відстань від місця до місця» [2, с. 473]. Шлях, напрям, відстань... Ми бачимо різні характеристики дороги. Водночас дорога розуміється як певний процес переміщення, сама їзда, ходьба, шлях, те, що пов'язано з подорожуванням. В. Даль зазначив, що дорога є амбівалентною. Дорога є відстанню, дискретною реальністю «від» і «до», це континуальна реальність пересування, саме пересування, їзда.

Дорога – це текст змін, що є бажаними, але вони (зміни) пов'язані з тим, що не змінюється. Пов'язані з долею, зі стилем життя. Так, дорога стає самодостатньою сутністю буття людини, що несе в собі певну систему становлення людської долі. Дорога визначається як кінечна суттєва сутність, що має свій образ, органічність, цілісність. Це шлях як протяжіння, система трансформації світу навколо себе. Це стиль життя як одвічна подорож, як образ життя. Це певна частина буття, яка вирвана з реальності і дає можливість оновлення. Це свято. Весь семантичний набір конотацій нарративів дороги свідчить про те, що соціопрাগматика подорожі є надзвичайно варіативною, орієнтованою на завершення, радісний кінець, отримання нових якостей життя, свободу, природу існування поза домом і вдома, спокій, щастя, сенс життя.

Все це певною мірою говорить про те, що дорога зазвичай не лише амбівалентна, вона й трагічна, і радісна. Дорога є полівалентною: вона є дискретною відстанню і шляхом для подорожування, має початок і завершення, є образом життя загалом. Весь набір опису та інтерпретації дороги як метанаративу культури свідчить про можливість говорити про те, що вписується в різні системи туризму, які можна визначити як ландшафти та дестинації. Ландшафт – це характеристика межі, характеристика межею, це обрій, який несе в собі подорожуючий і накладає на всі горизонти свого буття в дорозі [6].

Дестинація – це привабливий для туриста ландшафт, що має географічні координати.

Дорога не може відбутися без постійної зустрічі з домом. Перший дім, з якого виходить людина, доповнюється перманентними замінювачами власного дому – кемпінгами, готелями, вільними помешканнями та ін., де відбуваються зустрічі зі знайомими та незнайомими людьми, де людина перебуває певний час вдома-і-невдома [1]. Тобто дім при дорозі, на початку дороги, дім наприкінці дороги – це архетипи домобудівництва, буття людини, дороги. Антропологія дому дороги є різноманітною, залежить від культурних кодів гостинності та ритуалу зустрічі, визначається певними знаковими конструкціями спілкування, що освячують синтагматичну (просторову) єдність людини в ландшафтах її буття.

Дорога стає своєрідною субстанцією, чистим полем, полем можливостей, надій, очікувань, замовлянь, молитов, які здійснюються у контексті зустрічі та прощання. Дорога набуває певної семіосфери, певної межі між світом власного дому, домашньої сфери та світом чужого, невідомого світу. Тут завжди існують такі реалії, як ворота, межа засвоєного дому, символічні зображення межі: синє море, острів Буян, «крековасти дуб», вогняний стовп, золотий престол тощо. Дорога описується як чисте поле, яке єднає багато архетипів, багато семантичних складових елементів, які визначають цінності людини між буттям і небуттям, є запорукою єднання з абсолютним. Чисте поле – це формула опустелювання буття, яке несе в собі пафос володіння цим буттям і пафос намагання перетворити пустий простір на завершений, а саме замовляння, звернення до дороги як очікування добра, долі, щастя свідчить про те, що дорога стає можливістю долати вирок і доленосним принципом.

Дорозі протистоїть бездоріжжя – те, що заперечує можливість гармонізації буття, заперечує волю, долю, що певною мірою є антитезою шляху, говорить про «гиблу зону». Тут потрібен сталкер – провідник. Подорожування в нікуди – це не туризм, це некомфортне споживання візуальних архетипів дороги, абсолютно драматичний несподіваний простір зустрічі з дивом, з тим, що іноді передбачає загибель. У фольклорі багатьох культур загострене протиставлення дороги й дому. Здебільшого це визначено як буттєвий архетип: дім – це символ життя, народження, плодючості, а дорога – смерті, хвороби, безпліддя [8].

Проводи включали цілий ряд елементів похоронного обряду: плачі, голосіння, причитання. «Живих ховаємо», – говорили селяни, проводжаючи переселенців, або рекрутів. Людина, як йшла, маркувалася як не належна до світу живих. У дорозі їй може бути приписаний статус, пов'язаний із потойбічним світом. Мандрівник у певних ситуаціях сприймався як ходячий небіжчик, образ смерті тощо. Варто згадати фільм Л. Осики «Кам'яний хрест», де вимальовується картини символічних похорон українців, що від'їжджають у Канаду, навіть ставлять символічний хрест на символічній могилі.

Цей фольклорний імператив свідчить надзвичайно багато для осмислення тих внутрішніх архетипів, які несе в собі дорога. Чого варті ДТП, непередбачувані трагедії з літаками: відпочили гарно, а потім сіли в літак і раптом всі загинули. Цей контекст нікуди не подівся, завжди нагадує про смертну участь подорожуючого, про можливість стати небіжчиком у дорозі, а самі мандри, подорож маркується як присутність небуття.

Дорога як смертний шлях – архетип надзвичайно давній, глибинний, він нікуди не подівся в сьогоденні, особливо в ситуації перманентних війн, небезпечних подорожей. Цього не варто забувати, ми не можемо цього позбутися. Цей глибинний семантичний контекст свідчить про те, що той, хто виїшов на дорогу, вже причетний до небуття. Отже, дім при дорозі – це один мотив, стаціонарне житло – інший мотив, а всі засоби пересування як дім, інший дім, який несе в собі аналог небуття, – це ще одне помешкання людини.

Простір дому сповнений речами, що символізують рекреативні сімейні цінності. Зона найбільшої концентрації подібних значень – піч, покуть. Так, у традиційній українській

хаті існує двічі сакралізована реальність помешкання (поганська та християнська топонімія святого вогню та Святого Духу). У пересувному домі-помешканні все те, що пов'язано з домівою (а це крісло літака, пристібнуті ремні, гарантія безпеки), символізують первинну сакралізацію дому, буття на дорозі. Вторинна сакралізація надається символічно як бренд, імідж турфирми та ін. Крім того, вторинна сакралізація нарatively презентується тими кодексами, які завдані в подорожі, пов'язана з необхідністю виконувати їх. Це вже нова вербальна функція, сакралізація новітнього зразка. Якщо людина йде проти норм добробуту, гостинності в помешканні дороги, розстібується, починає якимось інакше поводитись, вона виходить з обійм символічного помешкання і потрапляє в обійми небуття.

Можна сказати, що ми спрощуємо ситуацію, але така проєкція, семіологічна реконструкція архетипів дороги у просторі сучасної подорожі є певною реальністю спільного дому в дорозі. Ця ситуація моделює якщо не народження дитини, що традиційно відбувалося на печі, на солом'яній підстилці, то імагінативне, символічне породження образу іншої людини, яка народжується згори шляхом новітньої імагінації дороги, шляхом її новітньої сакралізації, що здійснюється в новому комунікативному контексті подорожі. Це народження згори, перетворення людини, оновлення її ества і є тим міфотворчим креативним пафосом, який фактично здійснює іноді бульварний, банальний спосіб пересування туристичного турне актуалізацією креативного виміру самоздійснення людини в подорожі.

Власне обряди, які супроводжували людину в подорожі, були орієнтовані на те, щоб здійснити прощальний ритуал, який змінював статус того, хто йшов із дому (стаціонарного домашнього помешкання) в чисте полі. Отже, це традиційні форми пересування: сезонні, міграційні та ін. Так, робочі міграції іноколи були пов'язані з тим, що людина йшла й просила їжі Христа ради. Жебракування в подорожі складає цілу міфотуритуальну традицію, яка проєктується на дорогу як на певний білий аркуш, на якому людина непередбачувано може зустріти все, що завгодно [8].

Тобто практично всі ситуації, які визначались як відхід і прихід, так чи інакше були маркерами зміни статусу людини. Сезонність ритмів зміни статусу, що пов'язана із зимою, осіннюю, весінною дорогою, часом приходу, уходу, прощання та зустрічі, спирається на ті обряди, які чітко підсумовувалися формулою прощання, замовляння, зустрічі.

Отже, обрядовий рух вулицею, гульба, хороводи, обходи домів свідчили про те, що люди перед тим, як вирушити в дорогу, навідувалися до сусідів, йшли на гробки, заходили у храм, а також у лазню, обходили двір як осело [8]. Переступання порогу, вихід за межі оселі, дому, напугуєтвенні молитви говорять про те, що етнокультурний образ подорожування – це великий дискурс, або велика мова, яка так чи інакше має бути реалізована в туризмі як культурно-історичний архетип, має бути актуалізованою в сучасній імагінації та міфологізації дороги, що, однак, пов'язано із досить складними трансформаціями, які відбуваються в загальнокультурному планетарному просторі. Це трансформація глобалізаційного плану, що зумовлена перманентними війнами, міграціями та ін.

Скільки нині приїжджає в європейські країни мігрантів, як їх зустрічають, які утворюються коаліції щодо боротьби з тероризмом... Комфорт туризму в добу глобалізації завжди під сумнівом. Ця складна ситуація накладається на архетипи культивованої подорожі, туристичної діяльності як розміреного та впорядкованого, технологізованого побуту подорожування. Глобалізація водночас ставить на один рівень будь-яку дорогу, будь-яке буття, будь-які виміри людського існування в подорожі та ризики, пов'язані з інтенсифікацією туристичної індустрії. Весь цей контекст не варто забувати. Ми акцентували на соціопрагматичній дорозі, яка несе в собі вітальні, етичні, естетичні, екзистенційні контексти, які так чи інакше свідчать про те, що людина стає іншою в дорозі.

Одною із цікавих змін людини дороги, яку помітили давно, є те, що дорога актуалізує зустріч із непередбаченими віртуальними істотами, образами русалок, розбійників, старців,

ведмедів тощо. Ще один цікавий світ, який помітний здавна і теж існує в будь-якій подорожі, навіть у туристичних подорожах, – це сексуальна свобода. Отже, інколи дивно, що та людина, яка вдома чинно спілкується, ходить у церкву, виконує всі вправи, правила почитання обрядів, тримається досить пристойно, в дорозі раптом змінюється. Так, уявлення про дорогу як сферу сексуальної свободи зберігається у фольклорній свідомості. При цьому дорога усуває передусім закон родинного ладу, свідчить про креативну спрямованість сексуальної поведінки. Скільки жорстоких романів в дорозі пов'язано з мотивом розлучення коханих. Так, формульними є сюжети зустрічі із солдатом, матросом, які зганьбили та кинули дівчину на дорозі та ін.

Система розкріпачення або певна карнавалізація побування у дорозі дає можливість зняти напругу і звільнити людину від зайвих табу, але ж вона свідчить й про те, що сексуальне життя в дорозі усувається за рамки звичайних норм, набуваючи нерегульованого характеру. Дорога як місце перебування стає рекреативною або агресивною реальністю зустрічі не назавжди, зустрічі як останній шанс, зустрічі як вдачі. Отже, це свідчить про те, що власне туризм як наслідування архетипів дороги, які приходять з етнокультури з культурними табу і культурними засобами регулювання, несе в собі певну стратегію контрдії, альтерглобалізму, етнографічного локалізму, систему поведінки, якої дуже важко уникнути.

Крім реальності звільнення від табу, моральних й інших норм, існують і певні системи сакралізації дороги, де створюються обідні хрести, часовні, своєрідні придорожні рекреації, в яких людина зупиняється й отримує символічний сакральний дім, тобто відчуває себе захищеною й усуває від себе всі спокуси. Часто хрести обвішуються рушниками, одягом. На них приколюють записки, молитви, замовляння. Ця традиція в селах України, Белорусі зберігається досі. Навколо цих місць утворюють ритуали туристичних подорожей, де люди виходять з автобусів, підходять до христів із навісами і здійснюють певні символічні «жертвоприношення», проводять спільну трапезу. Так чи інакше, біля місця перебування залишають або пляшку з горілкою, або гроші, або їжу. Це певний мотив відкupu від зла на дорозі.

Отже, ситуація подорожі в плані її соціопрагматики є достатньо еквівалентною і релевантною, повторюється в різних варіаціях, різних формах подорожування, туристичних акціях. Остання конфігурація подорожі – це прихід до нового дому, коли люди адаптуються до нового помешкання, що теж визначають у рамках ритуалізації. Людина, яка приходить на певний час у новий дім, визначається як гість. Отже, коли вона повертається додому будь-то з військової служби, з далекої подорожі, теж певний час розуміється як гість. Так, гостьовий статус після служби триває аж два місяці, хлопцеві не йде на роботу, він наче відпочиває.

І хоча цей відпочинок є часто суто ритуальним (гість може працювати більше, ніж в інший час), але цей час потрібен для того, щоб адаптуватися до іншого соціального простору. Статус гостя дуже важливий для розуміння того, що солдат, наприклад, приїхавши до рідних на свято або ненадовго залишаючись у знайомих, збирається вже поїхати. І це теж сприймається як певне свято. Тобто святковість як прикмета гостьового стану, перехідний період, коли людина ще знаходиться в іншому світі, несе в собі досить гнучкий механізм, який свідчить про стан між домом і дорогою. Це стан, коли людина вже не вдома, але ще й не на дорозі. Людина є гість, тому обряд гостинності дає можливість такого способу комунікації, коли вона на певний час стає не просто другом, адже отримує статус найповнішої щирості, довіри і свободи. У цей час теж включається механізм усунення комунікативних бар'єрів за допомогою алкоголю і того, що продукується обрядами гостинності.

Якщо перевести ці міфопоетичні, фольклорні, семантичні архетипи дороги в контекст сучасних семиотичних досліджень, доцільним буде використати ті моделі, які позначаються в театралогії (театральній інтерпретації культурних проєктів) як актантна модель. Тобто ключовим концептом стає акт як певний алгоритм здійснення подорожі в її символічних, образно-презентативних формах [5. с. 6]. Темпоральності

буття визначаються семантично як акт, що презентує вічність, лад, добробут і водночас миттєвість життя.

Література

1. Вишнеvsька Г.Г. Еволюція сфери гостинності міста Києва другої половини XIX – початку XX ст. в контексті розвитку українського туризму : автореферат дис. на здобуття наук. ступеня канд. культурології : спец. 26.00.06 «Прикладна культурологія. Культурні практики» / Г.Г. Вишнеvsька. – К., 2008. – 19 с.
2. Даль В.И. Толковый словарь живого великорусского языка: в 4-х т. / В.И. Даль. – Т. 1. – СПб., М.: Терра, 1995. – 546 с.
3. Кусков А.С. Культурные ландшафты и туризм : эволюция концепций и представлений, пространство взаимодействия / А.С. Кусков // География и туризм : Сб. научн. трудов. – Пермь : ПГУ, 2006. – С. 115–134.
4. Лихачев Д.С. О национальном характере русских / Д.С. Лихачев // Вопросы философии. – 1990. – № 4. – С. 3–6.
5. Пави П. Словарь театра / П. Пави. – М.: Прогресс, 1991. – 504 с.
6. Тютюнник Ю.Г. Образы ландшафта / Ю.Г. Тютюнник. – К.: ЦГО НАНУ, 2002. – С. 167–193.
7. Ульяновский А.В. Мифодизайн рекламы / А.В. Ульяновский. – СПб: Петрополь, 1995. – 300 с.
8. Щепанская Т.Б. Культура дороги в русской мифоритуальной традиции XIX – XX вв. / Т.Б. Щепанская. – М.: Индрик, 2003. – 538 с.

Анотація

Климко І. Г. Соціопрагматика комунікативного простору туризму. – Стаття.

Соціопрагматика подорожі – це її семиотичний, образний та символічний контекст у семиотичному розумінні. Дорогу як культурну цілісність і певний артефакт культури можна уявити як дискурс, «промову подорожі», або як низку співскладених дискурсів. Феномен соціопрагматики, який у лінгвістиці характеризує орієнтацію на дівість тексту, а ширше – на театрологію тексту, у статті презентується як театрологія подорожі. Як відомо, театрологія стає однією з провідних інтерпретант культури. Дорогу теж можна представити як певний текст, що сповнений знакових структур. Театрологія текстуальної цілісності подорожі – це театральна інтерпретація знакових структур дороги. Так, соціопрагматика як постлінгвістичний феномен набуває свого семиотичного та культурологічного виміру у вимірі туристичної діяльності та інших практик подорожування. Театрологію дороги презентує код поведінки в подорожі як певна ігрова цілісність ухodu, подорожування та повернення додому.

Ключові слова: культура, дорога, шлях, соціопрагматика подорожі, театрологія подорожі.

Аннотация

Климко И. Г. Социопрагматика коммуникативного пространства туризма. – Статья.

Социопрагматика путешествия – это семиотический, образный и символический контекст в семиотическом понимании. Дорогу как культурную целостность и определенный артефакт культуры можно представить как дискурс, «речь путешествия», или как ряд соположенных дискурсов, которые в лингвистике характеризуют ориентацию на действительность текста, а шире – на театрологию текста, в нашем случае на театрологию путешествия. Театрология становится одной из ведущих интерпретант культуры. Дорогу также можно представить как определенный текст, который исполнен знаковых структур. Театрология текстуальной целостности путешествия – это театральная интерпретация знаковых структур дороги. Социопрагматика как постлингвистический феномен приобретает свои семиотические и культурологического измерения в контексте туристической деятельности и других практик путешествия. Театрологию дороги репрезентирует код поведения в путешествии как определенная игровая целостность ухodu, путешествия и возвращения домой.

Ключевые слова: культура, дорога, путь, социопрагматика путешествия, театрология путешествия.

Summary

***Klimko I. G. Socioprogramatics of communicative tourism sphere.* – Article.**

Sotioprogramatics of a trip – it her semiotic, vivid and symbolic context in the semiologic understanding. The road as a cultural integrity and certain artefact of culture cfn be presented as a discourse, literally “speech of trip”, or as a row of half folded discourses where this phenomenon of sotioprogramatics, that characterizes the orientation to the validity of the text in linguistics, and wider – to the teatrology of text, in our case on a teatrology of a trip. As known, the teatrology becomes one of the leading determinant of culture. A road too can be presented as certain text that is full of sign structures. The teatrology of textual integrity of trip is a theatrical interpretation of sign structures of the road. Yes, the sotioprogramatics as a post-linguistic phenomenon acquires the semiotic and culturological measuring in measuring of tourist activity and other practices

of trip. The teatrology of the road is represented by the code of behavior in a trip as a playing integrity of leaving, a trip and coming home. A road gives possibilities to be another: liberated, relaxed, to wish opening new round itself, new in itself. A situation of trip in the plan of it’s sotioprogramatics is anequivalent enough and relevant, it repeats in different variations, in the different forms of trip, in different tourist actions. And the last configuration of trip is arrival to the new house, when people adapt oneself to the new dwelling, that too determine within the framework of ritualization. People who come on set time in a new house, are determined as guests. When they return home from the military service, from a distant trip, they too set time understand themselves as guests. Yes, a guest status after service proceeds even two months, a fellow does not go to work, they have a rest as though.

Key words: culture, road, way, sotioprogramatics of a trip, teatrology of a trip.